

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní Mgr Helenou Konečnou ve věci

žalobce: **S. S.**
zastoupený Organizací pro pomoc uprchlíkům, z. s.
se sídlem Kovářská 4, Praha 9

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**
Nad Štolou 3, Praha 7

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 2. 2020, čj. OAM-459/LE-LE05-LE05-2019, ve věci mezinárodní ochrany,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

- 1. Žalobce se žalobou ze dne 4. 3. 2020, doručenou soudu téhož dne, domáhá přezkoumání výše uvedeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo rozhodnuto o zjevné nedůvodnosti jeho žádosti o mezinárodní ochranu podle § 16 odst. 2 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

II. Shrnutí argumentace obsažené v žalobě

2. Žalobce namítl, že v řízení o udělení mezinárodní ochrany byl jako účastník zkrácen na svých právech, proto rozhodnutí žalovaného napadl v celém rozsahu výroku. Má zato, že správní orgán porušil § 2 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), neboť žalovaný nepostupoval v souladu se zákony a ostatními předpisy, a § 3, neboť nezjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a v rozsahu, který je nezbytný vzhledem ke konkrétním okolnostem případu. Porušil také § 50 odst. 2, 3 a 4 správního řádu, neboť nezjistil všechny rozhodné okolnosti a nevyšel tak ze spolehlivě zjištěného stavu věci a nepřihlížel ke všemu, co v průběhu řízení vyšlo najevo. Porušil i § 52 správního řádu, neboť neprovedl důkazy, které byly potřebné ke zjištění stavu věci, a § 68 odst. 3 správního řádu, neboť odůvodnění neobsahuje zákonné náležitosti. Dále správní orgán porušil ustanovení § 12, § 14, § 14a, § 16 i § 23c zákona o azylu, protože dle žalobce v jeho případě existují důvody pro udělení mezinárodní ochrany dle ustanovení § 12 písm. a) a b) a § 14a zákona o azylu, neboť tyto důvody správnímu orgánu sdělil svou věrohodnou výpovědí, doložil listinnými důkazy a fotografiemi. Žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.
3. Žalobce připomněl, že pochází z indického státu Paňdžáb a je stoupencem náboženství sikhismu. Žalobce byl politicky aktivní v politické straně Shiromani Akali Dal - Armitsar, je jejím řádným členem a pracuje pro ni. Pracoval na kontaktní kampani, organizoval shromáždění mládeže a volební mítinky. Pomáhal při organizaci tzv. eye-campů, kde si mohli chudí obyvatelé zdarma nechat vyšetřit zrak, vylepoval plakáty, obcházel lidi dům od domu a informoval je o činnosti strany, účastnil se pochodů, měl 500 až 600 následovníků, převážně mladých lidí. V roce 2018 byl napaden, když vylepoval plakáty. Zastavilo u něj auto a vystoupili z něj stoupenci politických stran Kongres a BJP. Přesvědčovali ho, ať přestoupí k jejich straně, což žalobce odmítl. Následně ho fyzicky napadli baseballovou pálkou, kopali do něj a zlomili mu přitom levou ruku, poranili hlavu a kotník. V nemocnici ho odmítli ošetřit a policie odmítla přijmout jeho stížnost. Policie mu řekla, že má v tichosti odjet nebo u něj najdou drogy a půjde do vězení. Policisté napadli žalobce i jeho otce, kterého tahali za vousy, což je pro sikhy projev velkého zneuctění, nakonec je vyhodili ze stanice. Žalobce následně odjel a ukrýval se v různých částech Indie. Po nějaké době se domníval, že se situace uklidnila, vrátil se zpět a začal znovu pracovat pro svou stranu. Na konci roku 2018 byl napaden znovu. Jel na motocyklu, zastavilo u něj auto, vystoupili útočníci a shodili ho a křičeli, aby svou stranu opustil, že je neposlechl a teď, že ho zabijí. Drželi ho za košili a mlátili ho. Žalobci se podařilo se vysmýknout a utíkal do pole, přičemž útočníci po něm stříleli, ale nezasáhli ho. Žalobce se celou noc ukrýval v poli a příští den ráno požádal o pomoc ve vesnici. Utekl ke svému strýci, kde se setkal s rodinou. Společně se pokusili situaci řešit a obrátili se na policii, avšak policie je opět odmítla a řekla jim, ať odjedou pryč nebo bude žalobce zabit v přestřelce. Žalobce následně utekl k dalšímu strýci do Dillí a následně odjeli do Shimly kvůli vyřízení nového pasu. Žalobci se podařilo s pomocí strýce získat řecké vízum. Při odbavení na letišti v Dillí byl fyzicky a slovně napaden migračními úředníky. Nadávali mu, že Paňdžábcí jsou zvířata, fackovali ho a neumožnili mu odletět. Žalobce následně odletěl z města Džajpuru do Vietnamu, odkud se pokusil odletět do Řecka, to mu nebylo umožněno a bylo mu sděleno, že má do Řecka odletět ze země, ve které dostal vízum. Ve Vietnamu nemohl požádat o azyl a strýc mu řekl, ať se vrátí zpět do Indie, že našel bezpečnou zemi - Českou republiku, kde bude moci požádat o azyl a kde nežije moc Indů, tedy se jich tu nebude muset obávat. Strýc žalobci zařídil

francouzské vízum, se kterým se může dostat do České republiky, a podařilo se mu zařídít u jednoho z úředníků na letišti v Dillí, aby žalobci umožnili odletět. Žalobci se tedy nakonec podařilo přiletět do České republiky, kde požádal o mezinárodní ochranu.

4. Žalobce s poukazem na zprávu Hodnocení Indie jako bezpečné země původu, MV, OAMP, červenec 2019 a Zprávu MV, OAMP - Indie, informace OAMP z 26. 11. 2019, Sikhové v Paňdžábu, které jsou založené ve správním spise, namítl, že z napadeného rozhodnutí není zřejmé, jak informace v nich žalovaný posoudil, když potvrzují výpověď žalobce. Domnívá se proto, že žalovaný neposoudil zprávy o zemi původu komplexně a v kontextu jeho příběhu. Tyto zprávy dokládají, že v Indii dochází k pronásledování sikhů včetně mučení. Žalobce odkázal na další zprávy, které dokládají, jakým způsobem jsou sikhové v Indii pronásledováni, a to zprávu Immigration and Refugee Board of Canada: India: Situation of Sikhs outside the state of Punjab, including treatment by authorities and society; ability of Sikhs to relocate within India; treatment of Khalistan supporters or perceived supporters outside of Punjab (2017-October 2019), výroční zprávu US Commission on International Religious Freedom (USCIRF) z roku 2019, článek indických online novin „The Citizen“, výroční zprávu USCIRF z roku 2017. Ze zpráv žalobce citoval a dle jeho názoru je z nich patrné, že v Indii dochází nikoliv k ojedinělým případům závažného pronásledování sikhů a že se na něm podílí i samotný stát prostřednictvím bezpečnostních složek i politických představitelů. Žalovaný proto postupoval v rozporu s ustanovením § 3 správní řádu, když si takovéto informace neopatřil a nezjistil tedy stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v nezbytném rozsahu.
5. Dále žalobce namítl, že ani ustanovení § 16 odst. 2 zákona o azylu nezabývá správní orgán základních procesních povinností dle azylového zákona a správního řádu. Uvedl, že podal zcela ucelenou a souvislou výpověď v souvislosti s hrozbou, která mu hrozí v zemi původu, přičemž správní orgán má povinnost se zabývat všemi relevantními fakty a zvážit riziko návratu do země původu. Rovněž doložil řadu informací potvrzujících soustavné pronásledování sikhů v Indii. Svou důvěryhodnou výpověď tak prokázal, že byl v Indii pronásledován z důvodu své politické aktivity a náboženského vyznání a rovněž z důvodu příslušnosti k určité sociální skupině, neboť sikhové v Indii bezesporu určitou sociální skupinou jsou. Rovněž prokázal, že nemůže očekávat ochranu ze strany svého státu, když se dvakrát neúspěšně obrátil na policii, která se pokaždé odmítla jeho situaci zabývat, napadla ho a vyhrožovala mu. Žalobce se před příchodem do České republiky rovněž dvakrát pokoušel řešit svou situaci nejprve neúspěšným pokusem o odjezd do Řecka a podruhé do Vietnamu. Předtím se rovněž snažil vyřešit svou situaci přestěhováním do jiné části země, nicméně vzhledem k tomu, že se v ubytování musí registrovat pomocí občanského průkazu a telefonního čísla, jeho pronásledovatelé ho tedy mohli snadno nalézt. Fyzická zranění a politickou aktivitu prokázal lékařskou zprávou a písemnými potvrzeními.
6. Žalobce je proto přesvědčen, že prokázal, že v jeho případě Indie není bezpečnou zemí původu, že zde byl pronásledován a že mu zde hrozí smrt. Je tedy přesvědčen, že splňuje podmínky udělení mezinárodní ochrany podle ustanovení § 12 písm. a) zákona o azylu, rovněž splňuje podmínky udělení mezinárodní ochrany podle ustanovení § 12 písm. b) zákona o azylu, a konečně, že splňuje podmínky udělení doplňkové ochrany podle ustanovení § 14a zákona o azylu, neboť mu v Indii hrozí skutečné nebezpečí vážné újmy.

7. Dále žalobce upozornil, že již od počátku vedl žalovaný řízení o mezinárodní ochranu tak, aby jej mohl označit za nedůvěryhodného. Již při samotném pohovoru k žádosti a při poskytnutí údajů k žádosti o mezinárodní ochranu se dopustil mnoha zásadních pochybení. Během pohovoru se příslušný pracovník choval k žalobci přezíravě a neuctivě, tlumočnick netlumočil vše, co žalobce sdělil a žalovaný nezaznamenal do protokolu vše, co bylo řečeno. Dotčený úředník tak postupoval v rozporu s ustanovením § 3 správního řádu, neboť nezjistil skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti a v nezbytném rozsahu. Žalovaný by si měl být vědom toho, že při výpovědi žadatelů o azyl je důležité každé jednotlivé slovo a nelze akceptovat uvedené praktiky správního orgánu během pohovoru. Na jednání úředníka podal žalobce prostřednictvím zástupkyně stížnost a požadoval, aby byl proveden nový pohovor ve věci nezaujatým úředníkem, aby měl šanci sdělit vše, co považuje za důležité. Tato stížnost nebyla při seznámení se s podklady před vydáním rozhodnutí součástí podkladů pro vydání rozhodnutí. Spisový materiál tedy nebyl v době, kdy proběhlo seznámení s podklady kompletní, přesto před vydáním rozhodnutí neproběhlo seznámení nové s kompletním spisovým materiálem.
8. Závěrem žalobce vyslovil nesouhlas s hodnocením jeho výpovědi jako nevěrohodné a zopakoval, že zcela věrohodně doložil své aktivity pro svou politickou stranu, a to jednak svým tvrzením a zároveň i listinnými dokumenty, některé tyto zprávy jsou opatřeny notářským ověřením. Doložil zdravotní zprávu dokládající jeho zranění, zprávu o svém členství a aktivitě v politické straně Shiromani Akali Dal – Arimitsar a dále zprávy potvrzující jeho pronásledování a útoky spáchané na jeho osobu. Žalobce vyvinul opravdové úsilí, aby doložil svá tvrzení a má za to, že předložil dostatečné množství relevantních důkazů. Vzhledem ke své situaci skutečně nemohl učinit více. Pokud má žalovaný pochybnosti o pravosti doložených dokumentů, je jeho povinností jejich pravost vyvrátit.

III. Shrnutí vyjádření žalovaného

9. Žalovaný považuje žalobu za nedůvodnou, a proto navrhl její zamítnutí v plném rozsahu. V reakci na žalobní námitky ke zprávám, které žalobce dokládá pro potvrzení svých názorů, uvedl, že žalobcem z nich vykreslený závěr, není tak docela správný. Zpráva *Immigration and Refugee Board of Canada: India: Situation of Sikhs outside the state of Punjab* sice zmiňuje některé negativní aspekty, kterým čelí nebo mohou čelit sikhové, nicméně stejně tak se v ní objevují informace o možnosti sikhů se v rámci Indie svobodně přestěhovat. Sikhové, a zpráva mluví i o dalších minoritách (v rámci celé Indie), si dokonce nový pobyt ani nemusí registrovat (až na výjimky, které se netýkají žalobce). Žalobce tak dokládá zprávu, která vyvrací jeho vlastní tvrzení o „nutnosti se registrovat podle občanského průkazu a telefonního čísla“. V případě, že by byl azylový příběh žalobce pravdivý a policisté si žalobce chtěli vypátrat, potřebovali by k tomu součinnost policie ve státě, kam by se žalobce rozhodl přestěhovat. Vzhledem k tomu, že Indie je na seznamu bezpečných zemí původu a nedochází v ní k systematickému pronásledování, žalovaný tuto možnost vidí jako vzdálenou realitu. Stejně tak zpráva *US Commission on International Religious Freedom* z roku 2019 v části věnující se Indii nehovoří pouze o negativních věcech tak, jako popisuje žalobce. Zpráva hovoří například o nové legislativě předcházející zločinům z nenávisti. Zpráva hovoří o odsouzení 11 mužů k doživotnímu trestu odnětí svobody za lynčování muslima. Indický Nejvyšší soud dále vyzval jednotlivé vlády k vytvoření mechanismů proti davovým zločinům. Zpráva také hovoří o

spolupráci sikhů a hinduistů při budování mešity pro své muslimské spoluobčany nebo třeba finanční podporu muslimů ve prospěch hinduistů na vybudování chrámu.

10. Žalovaný vyjádřil názor, že podklady pro vydání rozhodnutí jím shromážděné jsou bez výjimky relevantní, aktuální a hlavně dostatečné pro zjištění skutkového stavu. Zprávy zmiňované v žalobě na věci nic nemění, je z nich účelově použito jen to, co by na první pohled mohlo pomoci azylovému příběhu žalobce.
11. K dalším žalobním námitkám žalovaný odkázal na napadené rozhodnutí, a to na stranu 7 a dále. Má zato, že se azylovým příběhem žalobce zabýval velice detailně a podrobně rozebral všechny nesrovnalosti a nepravdy, které se v průběhu správního řízení a především na základě žalobcových výpovědí objevily. K nesrovnalostem ve vztahu ke jménu A. S. K. žalovaný dodal, že žalobce do protokolu výslovně uvedl, že tento muž dal pokyn policii, aby nepřijímala jeho trestní oznámení nebo ještě hůře, aby jej z něčeho falešně obvinila. Nicméně tento muž byl již v té době několik měsíců mrtev, a proto je pochopitelně nemožné, aby komukoli dával jakékoli příkazy. Žalovaný se k této skutečnosti vyjadřuje především z toho důvodu, že je po celou dobu správního řízení ze strany zástupkyně žalobce namítána zaujatost a neprofesionalita. Je to nicméně zástupkyně žalobce, která účelově manipuluje se jménem zmíněného zemřelého, a to s cílem zachránit výpověď žalobce. Na straně 89 správního spisu byl žalovaný zástupkyní žalobce upozorněn, že A. S. K. měl syna, a to proto, kdyby chtěl žalovaný hodnotit žadatelovu výpověď jako nedůvěryhodnou. Zástupkyně žalobce však o synovi A. S. K. píše účelovým způsobem. Nikde totiž nezmiňuje celé jméno tohoto syna, píše pouze o panu „S. K.“. Celé jeho jméno je však N. S. K., což automaticky dělá z této konkrétní části výpovědi žalobce výpověď nepravdivou, neboť ten jasně hovořil o panu A. S. K., nikoli o panu N. S. K.
12. Stejně tak žalovaný vyslovil nesouhlas s námitkou, že vedl správní řízení účelově tak, aby mohl žalobcovu výpověď označit za nedůvěryhodnou. Azylový příběh žalobce je nepřenositelným a je irrelevantní, že zástupkyně žalobce nepodepsala protokol, nebo že dokonce namítala zaujatost a jednostranně vedený pohovor. Jak se totiž jeví věc třetí osobě, není důležité v porovnání s tím, jak situaci hodnotí samotný žadatel. Ten po přetlumočení celého pohovoru stvrdil jeho znění svým podpisem s jediným doplněním. K tomu, proč nebyl důvod konat druhý pohovor, se žalovaný podrobně vyjádřil ve svém rozhodnutí. Vzhledem k tomu, že sám žalobce souhlasil se zněním pohovoru, pak žalovaný veškeré námitky zástupkyně tímto směrem považuje za liché.
13. Žalovaný setrval na názoru, že žalobce nedostal své zákonné povinnosti a neprokázal, že Indii v jeho případě nelze chápat za bezpečnou zemi původu.

IV. Replika žalobce

14. V replice na vyjádření žalovaného žalobce uvedl, že tvrzení žalovaného o nesrovnalostech ve výpovědi žalobce ohledně osoby A. S. K. není pravdivé. Na straně 2 protokolu je uvedeno, že to byl poslanec L., kdo nařídil policii, aby žalobce zadržela nebo falešně obvinila a že útočníci, kteří žalobce napadli, byli nejen lidé od L., ale také od A. S. K. Protokol neobsahuje nikde tvrzení, že A. S. K. dal policii pokyn k falešnému obvinění. Domnělé nesrovnalosti žalovaného tak nemají oporu ve správním spise a rovněž tedy tvrzení o nevěrohodnosti žalobce z tohoto důvodu nemá žádnou oporu v dostupných spisových podkladech. Napadené rozhodnutí žalovaného přitom rovněž obsahuje

informaci o tom, že to byl poslanec L., kdo nařídil policii, aby žalobce zadržela či falešně obvinila. Žalobce zopakoval jako v žalobě, že skutečnost, že někdo zemře, nutně neznamená, že přijde o své následovníky. Tedy tvrzení, že žalobce napadli také lidé od mrtvého poslance je naprosto smysluplné. V současné době v politických aktivitách pokračuje syn A. S. K. N. S. K.

15. K tomu žalobce znovu připomněl ustanovení § 3 správního řádu, dle něhož je žalovaný povinen postupovat tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v nezbytném rozsahu. V případě, že má nejasnosti ohledně výpovědi žalobce, měl učinit kroky k jejich vyjasnění a ne je bez dalšího přičíst k tíži žalobce. Žalovaný správní orgán je při aplikaci ustanovení zákona o azylu povinen dbát i základních zásad správního řízení vyjádřených v § 2 až § 8 správního řádu, tj. především požadavku individualizace správního řízení a správního rozhodnutí stanoveného v § 2 odst. 4 správního řádu. Žalobce se domnívá, že v jeho individuálním případě správní orgán neposoudil všechny informace svědčící ve prospěch i neprospěch jeho případu a nevážil je proti sobě na miskách vah, ale naopak se zcela účelově zaměřil na ty, které hovoří v jeho neprospěch.
16. Dále žalobce namítl, že žalovaný v napadeném rozhodnutí argumentuje nevěrohodností výpovědi žalobce. Nijak však neobjasňuje, jakou metodiku pro toto posouzení zvolil a na základě jakých uvážení dospěl k závěru, že výpověď žalobce je nevěrohodná. Z napadeného rozhodnutí je patrné, že dostupné informace žalovaný nehodnotí proporcionálně, když některým přikládá větší váhu než jiným. Žalovaný se zaměřuje na politické neznalosti žalobce, které mají být důkazem jeho nevěrohodnosti. Přitom napadené rozhodnutí neuvádí, jakou míru politických znalostí by měl žalobce mít. Toto tvrzení navíc není hodnoceno ani v kontextu toho, že žalobce je farmář a byl politicky aktivní pouze na lokální úrovni. Žalovaný zpochybnil zranění kotníku, když dle žalobce, měl kotník zlomený, přičemž z lékařské zprávy má vyplývat, že na něm měl otevřenou ránu vyžadující 4-5 stehů. Jak již bylo řečeno, během pohovoru ve věci nebylo zcela zjevně přetlumočeno vše, co žalobce sdělil. Žalobce se nedomnívá, že jím uvedené zprávy musí uvádět pouze „negativní věci“, aby z nich bylo seznatelné riziko pronásledování v případě jeho návratu zpět. Důkazy pronásledování sikhů obsažené v těchto zprávách žalovaný nikterak nevyvrátil a nejsou o nic méně platné, když zprávy zmiňují i jiné skutečnosti. Co se týče nutnosti registrace, která má výše uvedenou zprávou zpochybněna, žalobce uvádí, že on se registrovat musel a kvůli tomu strávil v jednom ze států v Indii několik dní raději na ulici, protože se obával, že při registraci by ho policie dohledala. Žalovaný ani žádným způsobem nezjistil, jestli policie v různých státech Indie spolupracuje a pouze na základě toho, že Indii řadí na seznam bezpečných zemí původu a že v ní, dle jeho názoru, nedochází k systematickému pronásledování, konstatuje, že tuto možnost vidí jako vzdálenou realitu. Takový postup je přitom v přímém rozporu s povinností uloženou žalovanému v ustanovení § 3 správního řádu, tedy zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Ačkoliv z legislativního hlediska nejsou sikhům pro vnitřní přesídlení kladeny překážky, reálná praxe je jiná. Vnitřní přesídlení není uskutečnitelné pro sikhy, kteří by přesídlili z důvodu obav ze špatného zacházení a pronásledování ze strany státních orgánů, tak je to rovněž v případě žalobce. Pokud je někdo stíhán státními autoritami, přemístění do jiné části země reálně nepomůže uniknout této hrozbě. Policie by měla ve stíhání pokračovat i v jiném indickém státě. Při zvažování možnosti vnitřního přesídlení je nutné provést „test rozumnosti“, který posuzuje otázku, zda je od žadatelů o mezinárodní ochranu „možné za všech okolností

očekávat, že se přestěhuje do uvažované oblasti a překoná tak svou opodstatněnou obavu z pronásledování“. „Test rozumnosti“ přitom zahrnuje několik kritérií: 1) osobní situace, 2) pronásledování v minulosti, 3) bezpečnost a jistota, 4) respektování lidských práv a 5) ekonomické přežití. Z toho je zřejmé, že po žalobci by nebylo přiměřené požadovat, aby obavu z pronásledování řešil vnitřním přesídlením, neboť to pro něj není vůbec reálné. Je osobou, jež byla již v minulosti pronásledována politickými odpůrci, a bylo mu vyhrožováno policií, neměl by tak zajištěno bezpečí ani v jiných státech, jak potvrzují žalobcem zmíněné informace. V Paňdžábu má žalobce alespoň nějaké zázemí, přičemž v jiných částech Indie nikoliv. Žalobce se domnívá, že z uvedených informací je patrné, že pro něj není dostupná pomoc ze strany státu, ani možnost vnitřního přesídlení.

17. Závěrem žalobce zopakoval nesouhlas se závěrem žalovaného, že mu v zemi původu nehrozí pronásledování, resp. vážná újma, dle § 12 a § 14a zákona o azylu, i se závěrem, že neprokázal, že v jeho případě Indie není bezpečnou zemí původu. Setrval proto na názoru, že napadené rozhodnutí je nezákonné.

V. Jednání před soudem

18. Při jednání soudu konaném dne 30. 6. 2021 setrvaly obě strany sporu na svých argumentech, právních závěrech a procesních návrzích, přičemž zástupkyně žalobce podrobně připomněla žalobní body a doplnila argumentaci k nim.

VI. Posouzení věci krajským soudem

19. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu žalobních námitek v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Po projednání věci dospěl soud k následujícím skutkovým zjištěním a právním závěrům, přičemž žalobu důvodnou neshledal.
20. Z předloženého správního spisu vyplynulo, že žalobce podal dne 3. 11. 2019 žádost o poskytnutí mezinárodní ochrany v České republice.
21. Dne 7. 11. 2019 poskytl údaje k podané žádosti, kdy uvedl, že pochází z indického státu Paňdžáb, je sikh a že pracuje pro stranu Shiromani Akali Dal - Armitsar. Za důvod žádosti o mezinárodní ochranu uvedl to, že přijel, aby si zachránil život, neboť jej v Indii zabíjí lidé ze strany Kongres a BJP, protože pracoval pro stranu Shromni Akali Dal - Amritsar. Je členem této sikhské strany a kvůli členství jej lidé ze strany BJP a Kongres obtěžují, chtějí, aby stranu opustil a aby se přidal k nim, chtějí, aby prodával drogy a vydělával peníze, to ale udělat nechce.
22. Téhož dne byl se žalobcem proveden i pohovor. Při něm mimo jiné uvedl, že by mohl být v Indii zatčen, neboť lidé z BJP nemají rádi sikhy. Politické strany jsou s policií propojené a ty tlačili na policii, aby jej zadržela proto, že pracoval pro stranu Shiromani Akali Dal. Uvedl, že dne 6. 6. 2018 vylepoval plakáty jeho strany a 5 lidí ze strany Kongres, kteří pracovali pro člena paňdžábského parlamentu L. S. roztrhali plakáty strany a napadli ho, zbili ho a zlomily mu přitom levou ruku a kotník na levé noze. Chtěli, aby žalobce opustil jeho stranu a pracoval pro jejich stranu a prodával drogy. Žalobce to odmítl, a proto ho napadli. Obrátil se pak na policii, ale ta dostala telefonát od poslance a místo, aby sepsala stížnost, tak žalobce a jeho otce napadla. K dotazu správního orgánu, proč by měl být zadržen policií, uvedl, že to nařídil ten poslanec, protože žalobce žádá od lidí, aby volili jeho stranu a má 500 až 600 následovníků. Ten

poslanec L. nařídil policii, aby žalobce bez oficiálního obvinění zadržela nebo zabila. V prosince 2018 žalobce napadli lidé od L. podruhé, bili ho a kopali do něj. Žalobce utekl, oni ho sledovali a stříleli po něm, ale nezasáhli. Upřesnil, že to byli nejen lidé L., ale také lidé poslance paňdžábského parlamentu za stranu BJP A. S. K.. Žalobce pracuje pro poslance paňdžábského parlamentu za jeho stranu Shromni Akali Dal - Amritsar. Po tomto druhém útoku utekl ke svému strýci, pak do Dillí a pak do několika dalších měst. Pak strýc žalobce zkontaktoval svého kamaráda, který mu doporučil odjet z Indie, pak mu zařídil řecké vízum, ale na to mu nebylo dovoleno odcestovat z Indie. Nějakou dobu byl žalobce ve Vietnamu a pak mu strýc řekl, aby odjel do ČR, že je to bezpečná země, a podařilo se mu zařídít u jednoho z úředníků na letišti v Dillí, aby žalobci umožnili odletět. K dotazu správního orgánu, zda měl žalobce nějaké potíže i před 6. 6. 2018 uvedl, že dostával telefonické výhrůžky od lidí od p. L. a p. K., že A. S. K. je sikh, ale kolaboruje s hinduisty, je zvolen za stranu BJP. Strana Shromni Akali Dal - Amritsar je legální registrovaná strana, poslance v paňdžábském parlamentu zná jednoho - pana S. S., neboť pro něj pracuje, je místním aktivistou. K dotazu správního orgánu, kdy byl S. S. zvolen do parlamentu, žalobce uvedl, že nebyl zvolen, že byl jen kandidát. K napadení členy stran Kongres a BJP žalobce uvedl, že jej napadli společně, že mají rozdělenou moc, jednou vyhraje jedna strana, podruhé druhá strana a takto již dlouhá léta v Paňdžábu společně vládou, jejich nelegální aktivity pokračují, ať je kterákoliv strana u moci, obě jsou zkorumpované, společně prodávají drogy. Když vyhrál volby p. L. a p. K. prohrál, dále ale spolu prodávají drogy, takto se střídají a stranu žalobce nikdy k moci nepustí. V současnosti v Paňdžábu vládne strana Kongres a centrální vládu má strana BJP. Dále uvedl, že se sikhové jsou utlačováni, jazyk a sikhská kultura jsou potlačovány, centrální vláda vnucuje lidem hindštinu, i když je jejich jazykem paňdžábština. Současná vláda BJP upřednostňuje hindštinu v celé Indii. Strana žalobce bojuje za to, aby se v Paňdžábu děti učili v paňdžábském jazyce a jako první jazyk byl paňdžábí. Také na úřadech se mluví převážně hindi. Žalobce uvedl, že svoje problémy s místními politiky nemohl řešit přestěhováním na jiné místo Indie, protože byl na jiných místech a vždy si jej přes občanský průkaz našli. Centrální vláda straní BJP, takže v několika desítkách států vládne BJP. Našli jej také podle telefonu, který byl sledován. Ví to proto, že jej přišli lidé ze Shiv Seny zatknout v únoru 2019, ale on jim utekl a jeho rodina mu řekla, že ho našli pomocí telefonu. Strany BJP, RSS a Shiv Sena jsou navzájem propojené a Ladi, který je člen místního parlamentu, jeho strana je u moci a on použije svůj vliv, aby získal informace.

23. Dne 22. 11. 2018 žalobce zaslal správnímu orgánu listiny k prokázání svých tvrzení, a to lékařskou zprávu ze zdravotního střediska Sangam, listinu sepsanou předsedou strany Shromni Akali Dal (A) Sulakhanem Singhem, prohlášení otce žalobce (jménem Surinder Singh) a matky žalobce (jménem Paramjit Kaur), prohlášení starosty a předsedy vesnického zastupitelstva žalobcovy domovské obce, který se jmenuje Smt Kesha, prohlášení člena vesnického zastupitelstva Davindera Singha a potvrzení, že žalobce je věřící sikh.
24. Dále je ve spise založeno ručně psané prohlášení žalobce zaslané správnímu orgánu dne 28. 11. 2019, v němž zopakoval a doplnil některá svá tvrzení.
25. Ve správním spise jsou dále založeny zprávy, které pro své rozhodování shromáždil žalovaný, a to zpráva MV, OAMP z 15. 7. 2019: Indie - Hodnocení Indie jako bezpečné země původu, Informace OAMP z 26. 11. 2019 - Indie: Sikhové v Paňdžábu, a články

z internetových zpravodajských serverů United News of India, Sikh Siyasat News a The New Indian Express.

26. S podklady pro rozhodnutí ve věci byl žalobce seznámen ve smyslu ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu dne 13. 1. 2020. K podkladům se žalobce vyjádřil sám i prostřednictvím zástupkyně písemně dne 27. 1. 2020.
27. Předmětem soudního přezkumu je rozhodnutí, kterým žalovaný zamítl jako zjevně nedůvodnou žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany, neboť shledal naplnění podmínek ustanovení § 16 odst. 2 zákona o azylu. K tomu je třeba podotknout, že vzhledem ke specifické povaze tohoto „zkráceného“ řízení platí, že u rozhodnutí vydaných podle § 16 zákona o azylu správní orgán hodnotí a soud přezkoumává pouze to, zda byly dány důvody pro aplikaci tohoto ustanovení. Nezkoumá již, zda byly dány důvody podle § 12 až § 14a zákona o azylu.
28. Krajský soud na úvod předesílá, že není smyslem soudního přezkumu podrobně opakovat již jednou vyřčené, a proto se může soud v případech shody mezi názorem soudu a odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí odkazovat na toto odůvodnění (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, čj. 8 Afs 75/2005-130, publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, či rozsudky téhož soudu ze dne 2. 7. 2007, čj. 4 As 11/2006-86, a ze dne 29. 5. 2013, čj. 2 Afs 37/2012-47; všechna zde citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz).
29. Dle § 2 odst. 1 písm. k) zákona o azylu se pro účely tohoto zákona rozumí „bezpečnou zemí původu stát, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě osoby bez státního občanství stát posledního trvalého bydliště, ve kterém obecně a soustavně nedochází k pronásledování, mučení nebo nelidskému nebo ponižujícímu zacházení nebo trestům a k brozbě z důvodu svévolného násilí v případě mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, který jeho občané nebo osoby bez státního občanství neopouštějí z důvodů uvedených v § 12 nebo § 14a, který ratifikoval a dodržuje mezinárodní smlouvy o lidských právech a základních svobodách, včetně norem týkajících se účinných opravných prostředků, a který umožňuje činnost právníkům osobám, které dohlíží nad stavem dodržování lidských práv“.
30. Podle § 16 odst. 2 zákona o azylu se „jako zjevně nedůvodná zamítne i žádost o udělení mezinárodní ochrany, jestliže žadatel o udělení mezinárodní ochrany přichází ze státu, který Česká republika považuje za bezpečnou zemi původu, neprokáže-li žadatel o udělení mezinárodní ochrany, že v jeho případě tento stát za takovou zemi považovat nelze“.
31. Dle § 16 odst. 3 zákona o azylu platí, že „jsou-li důvody pro zamítnutí žádosti o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodné, neposuzuje se, zda žadatel o udělení mezinárodní ochrany splňuje důvody pro udělení azylu podle § 13 a § 14 nebo doplňkové ochrany podle § 14b. Jsou-li důvody pro zamítnutí žádosti o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodné podle odst. 2, rovněž se neposuzuje, zda žadatel o udělení mezinárodní ochrany neuvádí skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a.“
32. Dle § 2 prováděcí vyhlášky k zákonu o azylu č. 328/2015 Sb. považuje Česká republika Indii za bezpečnou zemi původu.

33. Shora citované ustanovení § 16 odst. 2 zákona o azylu spočívá na pojmu „bezpečná země původu“ vymezeném v § 2 odst. 1 písm. k) téhož zákona. Za tu se obecně považuje takový stát, jenž dodržuje mezinárodní závazky a v souladu s nimi nepodrobuje své občany takovému zacházení, jež by mohlo být v jiných státech považováno za relevantní pro udělení azylu. Evropská praxe pak presumuje, že občany pocházejících z bezpečných zemí původu nelze bez dalšího považovat za osoby vyžadující ochranu - specifickým prvkem uvedené praxe je tedy nezkoumání důvodů pro udělení azylu a doplňkové ochrany, ale toliko posouzení, zda daná země podmínky definice „bezpečné země původu“ splňuje. Na druhou stranu však není vyloučeno, aby v azylovém řízení konkrétní osoba prokázala opak, tedy že v jejím případě ze strany domovského státu k porušování mezinárodních azylových zásad dochází.
34. Žalovaný byl proto v dané věci pro závěr o zamítnutí žádosti žalobce z důvodu její zjevné nedůvodnosti povinen dle § 16 odst. 2 zákona o azylu prokázat, že Indii lze považovat za bezpečnou zemi původu. Vzhledem k tomu, že prováděcí vyhláška k zákonu o azylu uvedenou zemi výslovně ve svém § 2 zmiňuje, byla jeho procesní situace o to jednodušší, že nemusel zkoumat naplnění jednotlivých znaků vymezených v § 2 odst. 1 písm. k) zákona o azylu, ale mohl přistoupit ke konstatování splnění podmínek bezpečnosti Indie, jako země původu, přičemž součástí správního spisu je i zpráva Ministerstva vnitra, odboru OAMP, z 15. 7. 2019: Indie - Hodnocení Indie jako bezpečné země původu, a Informace OAMP z 26. 11. 2019 - Indie: Sikhové v Paňdžábu. Žalovaný tedy splnil tuto svou základní povinnost týkající se zjištění skutkového stavu v tomto směru a nutno konstatovat, že žalobce není osobou, jež by pocházela ze států, jež za „bezpečné země původu“ ani „bezpečné třetí země“ považovat nelze, u nichž by bylo dále třeba zkoumat i další podmínky osvědčující či naopak vyvracející závěry o (ne)poskytnutí mezinárodní ochrany.
35. Krajský soud dále konstatuje, že charakteristickým znakem řízení o azylu v případě bezpečných zemí původu oproti jiným obdobným azylovým řízením je zvýšení důkazního břemene ve vztahu k žadatelům. Jelikož se dodržování mezinárodních závazků a neporušování práv vlastních občanů u bezpečných zemí presumuje, leží hlavní odpovědnost za prokázání opaku právě na žadatelích. Je povinností žadatele azylově relevantní skutečnosti nejen tvrdit, ale tato tvrzení i prokázat. K obdobnému závěru pak dospěl i Nejvyšší správní soud např. ve svém rozsudku ze dne 30. 9. 2008, čj. 5 Azs 66/2008-70, v němž uvedl, že *„institut bezpečné země původu zakotvený v ust. § 2 odst. 1 písm. a) zákona o azylu [pozn. krajského soudu – dnes písm. k)] a v čl. 29 a 30 procedurální směrnice totiž stanoví presumpci nedůvodnosti žádostí osob přicházejících z dané země – srov. ust. § 16 odst. 1 písm. d) zákona o azylu (...) [pozn. krajského soudu – dnes ust. § 16 odst. 2]. Jinými slovy, žadatel o mezinárodní ochranu přicházející z bezpečné země původu musí prokázat, že v jeho konkrétním případě tento stát za bezpečnou zemi původu považovat nelze, což v důsledku znamená, že musí prokázat, že mu hrozí větší riziko pronásledování nebo vážné újmy než ostatním osobám v obdobném postavení. Jak bylo uvedeno výše, obdobné podmínky nejsou u standardních žádostí o mezinárodní ochranu (minimálně, pokud jde o zkoumání podmínek pro udělení azylu podle ust. § 12 písm. b/ zákona o azylu) vyžadovány, a tudíž označení určité země za bezpečnou zemi původu v podstatě zvyšuje důkazní břemeno na straně žadatelů o mezinárodní ochranu.“*
36. V dané věci žalobce tvrdil, že byl z Indie nucen odejít, protože byl pronásledován lidmi z politických stran Kongres a BJP, jelikož pracoval pro sikhskou stranu Shromni Akali

Dal - Amritsar, a obává se, že ho zabijí. Uváděl rovněž útlak sikhů v Indii, resp. v Paňdžábu.

37. Žalovaný v napadeném rozhodnutí konstatoval, že na základě informací o politické situaci a stavu dodržování lidských práv v Indii i na základě výpovědí a písemných vyjádření žalobce, Indii lze považovat za bezpečnou zemi původu ve smyslu zákona o azylu, přičemž žalobce neprokázal, že v jeho případě nelze Indii za takovou zemi považovat. Žalobcovy obavy označil nedůvodné zejména proto, že jeho tvrzení shledal nevěrohodnými, a podrobně na stranách 8 a 9 popsal rozpory, které v jeho tvrzeních zjistil.
38. Krajský soud po důkladném zvážení všech skutečností tvrzených žalobcem v žádosti o udělení mezinárodní ochrany a v jednotlivých výpovědích za současného porovnání těchto tvrzení s informacemi, které žalovaný o Indii shromáždil, dospěl k závěru, že hodnocení žalobcovy výpovědi jako nevěrohodné je důvodné.
39. Pokud jde o nevěrohodnost, krajský soud předně připomíná, že základní zásadou řízení o udělení azylu, resp. mezinárodní ochrany, je povinnost tvrzení, které vázne toliko na žadateli o mezinárodní ochranu (srov. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 12. 2005, čj. 4 Azs 151/2005-86). Jestliže žadatel neunesl svoji část důkazního břemene a nedostojí své povinnosti tvrzení, je nutno mu takovou skutečnost přičítat k tíži (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 5. 2012, sp. zn. 1 Azs 3/2012). K tomu, aby žalovaný mohl určit, zda žadatel o udělení mezinárodní ochrany splňuje některou z podmínek zákona o azylu, je nutné, aby srozumitelně, dostatečně určitě a především věrohodně tvrdil skutečnosti, ve kterých spatřuje existenci některé z podmínek pro její udělení. Tato tvrzení je zpravidla nutné porovnat s informacemi o zemi původu, které si před vydáním rozhodnutí žalovaný obstaral. Naproti tomu v případě, že žadatel o udělení mezinárodní ochrany svoji povinnost tvrzení nesplní, a to buď proto, že netvrdí žádné relevantní skutečnosti, nebo že na podkladě jeho rozporuplných nebo neurčitých tvrzení nelze zjistit, jaké jsou skutečné důvody jeho odchodu ze země původu, resp. důvody žádosti o udělení mezinárodní ochrany, nemůže žalovaný v takovém případě shledat existenci podmínek pro udělení mezinárodní ochrany. Nevěrohodnost žadatele na podkladě uvádění nebo dokládání rozporných tvrzení znemožňuje správnímu orgánu shledat u žalobce podmínky pro udělení azylu. V posuzovaném případě přitom výpověď žalobce představuje významný důkazní prostředek. Proto bylo pro posouzení věci žalobce zásadní vyhodnocení věrohodnosti jím prezentovaných obav, se kterými spojil důvody odchodu z vlasti, a potažmo věrohodnosti jeho osoby (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2008, sp. zn. 5 Azs 66/2008).
40. Azylový příběh žalobce není možné označit za věrohodný z důvodu rozporů, neznalosti některých základních skutečností a některých nepravdivých tvrzení, které popsal žalovaný ve svém rozhodnutí. Jedná se zejména o neznalost zcela základní politické situace na regionální úrovni (i situace jeho strany), přestože žalobce měl aktivně pracovat pro politickou stranu a jejího kandidáta do parlamentu, nepravdivé tvrzení o pronásledování a diskriminaci sikhů v Paňdžábu a rozpory v tvrzení žalobce ohledně detailů jeho zranění.
41. Za nejzásadnější považuje krajský soud následující zjištěné skutečnosti. Žalobce v průběhu řízení o udělení mezinárodní ochrany vypověděl, že je členem sikhské strany

Shromni Akali Dal - Amritsar, pro kterou pracoval, vstoupil do ní v lednu 2017, propagoval její program a priority, pracoval na kontaktní kampani, lepil volební plakáty, organizoval volební mítinky a organizoval shromáždění mládeže, pracoval pro poslance paňdžábského parlamentu za tuto stranu Sulakhan Singha, volby se konaly v roce 2017 (strana 2 protokolu o pohovoru a vyjádření žalobce zaslané správnímu orgánu dne 28. 11. 2019). K dotazu správního orgánu, kolik poslanců má strana Shromni Akali Dal - Amritsar v paňdžábském parlamentu, uvedl, že zná pouze jednoho, a to pana Sulakhan Singha. K pozdějšímu dotazu, kdy byl tento poslanec zvolen do parlamentu, uvedl, že nebyl zvolen, že byl jen kandidátem (strana 4 protokolu).

42. Nutno přisvědčit žalovanému, že je vskutku zarážející, že žalobce, který tvrdí, že pracoval pro osobu, která za jeho stranu kandidovala do paňdžábského parlamentu v roce 2017, vůbec neví, zda je jeho politická strana v tomto regionálním parlamentu zastoupena. Tuto základní neznalost těžko může uspokojivě vysvětlit tvrzení, že pracoval pouze pro jednoho konkrétního kandidujícího politika a že byl „místním aktivistou“, neboť jestliže pracoval přímo pro kandidáta do paňdžábského parlamentu, jak sám tvrdil (kterého chvíli dokonce označoval i za poslance), pak je vysoce nepravděpodobné, že by jako člen strany pracující pro kandidáta do parlamentu za tuto stranu vůbec nevěděl, jak tyto volby pro jeho stranu dopadly, a nevěděl, kolik míst v paňdžábském parlamentu jeho strana nakonec získala. Rovněž tak žalobcova zcela základní neznalost názvů dvou nejvýznamnějších politických stran na celostátní a hlavně i regionální úrovni, kterými jsou Indický národní kongres a Bharatiya Janata Party, zpochybňuje jeho tvrzení o jeho nějak významnější politické aktivitě v Paňdžábu, kromě členství ve straně Shromni Akali Dal - Amritsar. A to významnější v tom smyslu, že by byl právě z důvodu své politické aktivity (jak tvrdí) terčem soustavného nebo cíleného pronásledování členy „společně vládnoucích stran - Kongres a BJP“ s cílem jeho fyzické likvidace.
43. Námitka žalobce, že nikde v rozhodnutí žalovaného není uvedeno, jaké politické znalosti by měl mít, je v této souvislosti lichá. Jde přece o to, že osoba aktivně pracující pro kandidáta strany do parlamentu při své práci přichází do styku s informacemi týkajícími se předmětných voleb, a to včetně jejich výsledku. Ani tyto zcela základní informace však žalobce neznal. Dokonce své pronásledování lidmi společně ze stran BJP a Kongresu odůvodňoval i tvrzením o jejich spolupráci a společné spoluprádě, když uvedl, že „mají rozdělenou moc, jednou vyhraje jedna strana a podruhé vyhraje druhá strana, a takto již dlouhá léta v Paňdžábu vládou“ (viz strana 4 protokolu o pohovoru). Přitom v letech 2007 až 2017 vládla koalice sikhské Shromni Akali Dal - Badal a BJP, od voleb 2017 vládne Indický národní kongres a strana BJP má v paňdžábském 117členném parlamentu pouze 3 poslance. Není pravdivá námitka žalobce, že nebyl vyzván k uvedení i celého názvu těchto dvou v současnosti hlavních politických stran v Indii (i Paňdžábu) poté, co je sám opakovaně ve zkratce zmiňoval. Byl výslovně tázan na to „co znamená zkratka BJP“ a „jaký je celý název strany Kongres“ (viz strana 3 protokolu o pohovoru). Jejich celý název však neznal. V tomto směru neobstojí vysvětlení žalobce, resp. jeho zástupkyně, při jednání soudu, že o Indickém národním kongresu se běžně hovoří mezi lidmi i v médiích jako o Kongresu. To není nijak sporné, proto ani nebylo třeba provádět předložený internetový článek jako důkaz. Žalobce však ve správním řízení uváděl svou politickou aktivitu jako důvod pro udělení mezinárodní ochrany a u politického aktivisty (i na regionální úrovni) přitom lze důvodně předpokládat, že zná alespoň základní politické údaje, mezi které celý název dvou hlavních politických stran bezesporu patří. Vysvětlení, že se běžně mezi lidmi i v médiích hovoří ve zmíněných zkratkách (což

ostatně činil i žalobce v průběhu řízení a to samo mu vytýkáno nebylo), však zařazuje žalobce právě mezi „běžné“, tj. politicky nepřilíš angažované lidi.

44. V souvislosti s otázkou věrohodnosti žalobce vznikla v průběhu správního i soudního řízení mezi účastníky i podrobná polemika o tom, co žalobce sdělil ohledně toho, kdo dal pokyn místní policii, aby nepřijali jeho trestní oznámení, falešně jej obvinili a zabili.
45. Krajský soud proto ověřil, že žalobce při pohovoru uvedl, že byl napaden v červnu 2018 lidmi od poslance strany Kongres L. S., že se po tomto incidentu obrátil na policii, ale že policie dostala telefonát od tohoto poslance a místo toho, aby sepsala jeho stížnost, tak jej i jeho otce napadla, a že ten poslanec „nařídil policii, aby ho zadrželi nebo při nějaké fingované přestřelce zabili“. Dále uvedl, že v prosinci 2018 jej lidé L. napadli podruhé, že to byli nejen lidé L., ale také „lidé poslance paňdžábského parlamentu za stranu BJP A. S. K.“ (strana 2 protokolu). Ve vyjádření, které vlastnoručně sepsal a zaslal prostřednictvím své zástupkyně správnímu orgánu dne 28. 11. 2019, mimo jiné výslovně uvedl, že se nechce vrátit do Indie, protože jej tam zabijí, neboť lidé z RSS, Shiv Sena, MLA (tj. člen paňdžábského parlamentu) „za stranu Kongres pan L. S. W. a A. S. K. za BJP nařídili policii, aby jej okamžitě zastřelili, jakmile ho někde spatří“.
46. Žalobce tedy vypověděl, že jej napadli lidé poslance A. S. K. a ve svém písemném vyjádření pak výslovně, že A. S. K. nařídil policii, aby jej zastřelili, jakmile ho někde spatří. Jestliže však k žalobcem zmíněným incidentům došlo v červnu a prosinci 2018 a A. S. K. zemřel již 5. 2. 2018, je zřejmé, že tato osoba rozhodně nemohla nic činit, tedy ani nic nařizovat policii. Žalobce prostřednictvím své zástupkyně v návaznosti na žalovaným obstaranou informaci o úmrtí A. S. K. opakovaně uváděl, že ten sice zemřel, ale že jej napadli „lidé od A. S. K.“, neboť v jeho politice pokračuje jeho syn a že je tedy zcela smysluplné tvrzení, že žalobce napadli lidé od tohoto i již mrtvého politika. Ve svém písemném vyjádření ze dne 27. 1. 2020 pak žalobce uvedl, že jeho život je ohrožen ze strany syna A. S. K. a jeho podporovatelů, a uvedl oproti své předchozí písemné verzi, že syn A. S. K. N. S. K. zavolal na policejní oddělení a nařídil, aby nepřijali žádné jeho trestní oznámení a falešně jej obvinili z nějakého trestného činu.
47. Nutno tedy dát za pravdu žalovanému v tom směru, že tvrzení žalobce o tom, že jej napadli lidé poslance paňdžábského parlamentu za stranu BJP A. S. K. a především na to navazující zcela jednoznačné tvrzení žalobce, že A. S. K. nařídil policii, aby jej okamžitě zastřelili, jakmile ho někde spatří, nemůže být pravdivé a dále tak jeho osobu znevěrohodňuje. Nelze označit za oprávněnou výtku, že správní orgán měl v případě nejasnosti ohledně této části sdělení žalobce činit kroky k jejímu vyjasnění, neboť, jak je popsáno shora, žádné pochybnosti v tomto směru (a to ani soudu) nevznikly.
48. Další tvrzení žalobce, a to o pronásledování a diskriminaci sikhů v Paňdžábu, je rovněž nepravdivé. Žalobce uvedl, že jeho strana bojuje zato, aby se v Paňdžábu děti učili v paňdžábském jazyce a aby jako první jazyk byl paňdžábí, přičemž k tomu uvedl, že se sikhy se nezachází jako s rovnoprávními občany, jsou utlačováni, že jejich jazyk a sikhská kultura jsou potlačovány a že centrální vláda vnucuje jejich lidem hindštinu, i když je jejich jazyk paňdžábština (strana 5 protokolu o pohovoru).
49. Jak však vyplývá ze žalovaným shromážděných informací, v Paňdžábu tvoří sikhové dokonce většinu obyvatelstva (54%) a státním jazykem je paňdžábština. Tvrzení žalobce ve vztahu k Paňdžábu proto nemůže být pravdivé, jestliže je jediným státním, tj. úředním jazykem právě paňdžábština. Ze shromážděných zpráv rovněž vyplývá, že v současnosti

se vztahy mezi sikhy a ostatními náboženskými komunitami jeví jako v zásadě nekonfliktní, přičemž ke vzestupu vzájemných animozit zpravidla dochází v souvislosti s konkrétními incidenty. K násilným střetům dochází v návaznosti na volby, naposledy po převzetí moci v Paňdžábu Indickým národním kongresem v roce 2017, jedná se však zpravidla o malé incidenty související s boji o moc a ekonomické postavení na lokální úrovni.

50. Rozpory jsou i v tvrzení žalobce ohledně detailů jeho zranění. Žalobce při pohovoru uvedl, že po útoku dne 6. 6. 2018 bil zbit a „zlomili mu přitom levou ruku a kotník na levé noze“ (viz strana 2 protokolu o pohovoru). Ze žalobcem předložené lékařské zprávy, kterou popsané zranění dokládal, však vyplývá, že měl zlomeninu levé paže, že měl otevřenou ránu na kotníku, která byla zašita 4-5 stehy, a 2-3 řezné rány na hlavě. Ve svém písemném prohlášení předloženém dne 28. 11. 2019 žalobce popsal stejný útok tak, že do něj kopali, zlomili mu levou ruku, baseballovou pálkou mu zlomili kost v dolní části levé nohy, nožem mu poranili hlavu a mlátili jej do břicha. Je tedy zřejmé, že zranění kotníku je popisováno, resp. dokládáno lékařskou zprávou, rozporně.
51. Tvrzení žalobce ve svém souhrnu tedy není možné z důvodu shora zmíněných rozporů, nesrovnalostí a zčásti i tvrzení nepravdivých označit za věrohodná, což ve svém důsledku znevěrohodňuje jeho osobu a zpochybňuje i odůvodněnost jím sdělených obav. Shora popsané rozpory a nesrovnalosti lze dle krajského soudu označit za podstatného charakteru, týkající se právě žalobcem tvrzených azylových důvodů, a tedy o nikoliv dílčí drobné nepřesnosti nebo pouhým omylem či nepřesným překladem vysvětlitelné rozpory a bezpochyby snižují věrohodnost tvrzení žalobce. Jak uvedl Nejvyšší správní soud např. ve svém rozsudku ze dne 27. 3. 2008, čj. 4 Azs 103/2007-63, „*zásada tzv. materiální pravdy má v řízení o udělení azylu svá specifika spočívající v pravidelné nedostatečnosti důkazů prokazujících věrohodnost žadatelových tvrzení. Je však na správním orgánu, aby prokázal či vyvrátil pravdivost žadatelových tvrzení, a to buď zcela nevyvratitelně zjištěním přesných okolností vážících se na stěžovatelova tvrzení, anebo alespoň s takovou mírou pravděpodobnosti, která nevyvolává zásadní pochybnosti o správnosti úsudku správního orgánu*“. Krajský soud má za to, že v posuzovaném případě závěr o nevěrohodnosti žalobcova azylového příběhu, nevyvolává s ohledem na obsah jeho sdělení a informací získaných o zemi jeho původu, zásadní pochybnosti.
52. Žalobce rovněž opakovaně připomínal, že ke svým tvrzením předložil i listinné dokumenty. Nutno konstatovat, že tyto dokumenty nijak neosvětlují ani neodstraňují ve sděleních žalobce zjištěné rozpory a nesrovnalosti, pouze v určitém směru a s výhradami uvedenými níže některá jeho tvrzení podporují, nikoliv však v té míře, že by na základě nich mohla být všechna sdělení učiněná žalobcem považována za věrohodná.
53. Pokud šlo o jeho tvrzenou politickou aktivitu a z toho pramenící tvrzené potíže, předložil prohlášení sepsané předsedou strany Shromni Akali Dal (A) S. S., prohlášení sepsané jeho otcem a matkou, starostou a předsedou vesnického zastupitelstva žalobcovy domovské obce a členem vesnického zastupitelstva D. S. Kromě prohlášení předsedy strany jsou tato prohlášení téměř identicky formulovaná (zřejmě jednou osobou), nelze je tak považovat za autentická, což bezesporu snižuje jejich vypovídací hodnotu. Žalovaný správně poukázal na to, že v předložených prohlášeních je uvedeno, že žalobce byl při incidentu 31. 12. 2018 aktivisty strany Kongres a BJP těžce zraněn, přestože žalobce sám uvedl, že se mu podařilo utéct. Krajský soud ověřil, že žalobce při pohovoru vypověděl, že při tomto incidentu jej útočníci bili a kopali, ale že utekl, že jej sledovali a střídali po

něm, ale nezasáhli (strana 2 protokolu), a stejně tak ve svém písemném vyjádření ze dne 28. 11. 2019 uvedl, že jej útočníci mlátili, drželi za košili a řvali na něj, začali jej mlátit, ale podařilo se mu dostat z jejich sevření a utekl do pole, kde po něm začali střílet, ale nezasáhli ho. Žalobce sám tedy skutečně nikdy nesdělil nic o žádném svém zranění (navíc těžkém) dne 31. 12. 2018, o tom mluvil a psal ve vyjádření pouze a výslovně ve vztahu k incidentu ze dne 6. června 2018. Nutno podotknout, že to, že jsou některá prohlášení opatřena notářským ověřením, pak rozhodně neznamená, že byla ověřena i pravdivost tvrzení v nich obsažených. V této souvislosti pak lze navíc podotknout i to, že při jednání u soudu zástupkyně žalobce namítla, že žalovaný se pečlivě neseznámil s obsahem všech těchto předložených dokumentů, když zpochybnil prohlášení rodičů žalobce, přestože „žalobce předložil pouze prohlášení otce, nikoliv obou rodičů“. Krajský soud však z prohlášení sepsaného osobou jménem P. K. zjistil, že tato osoba uvedla, že je manželkou S. S. (tj. otce žalobce) a že žalobce je její „skutečný syn“. Tedy sama zástupkyně žalobce předložené prohlášení P. K., která se označila za matku žalobce, svým tvrzením zpochybnila. Předložená lékařská zpráva ze zdravotního střediska Sangam, je pak v rozporu s popisem zranění kotníku uvedeným žalobcem (viz shora). K potvrzení o tom, že žalobce je věřící sikh, lze dodat, že tato skutečnost nebyla žalovaným nijak sporována.

54. V souvislosti s pohovorem k žádosti o udělení mezinárodní ochrany uskutečněným dne 7. 11. 2019 vznesl žalobce námitky proti jeho vedení, proti správnosti tlumočení a namítal, že žalovaný nezaznamenal vše, co bylo při pohovoru řečeno.
55. K tomu krajský soud uvádí, že z protokolu o pohovoru ze dne 7. 11. 2019 je zřejmé, že žalobce využil svého práva, aby mu byl celý pohovor zpětně přetlumočen za účelem kontroly, čehož využil a byla zaprotokolována jeho jediná námitka k protokolu, resp. doplnění jeho odpovědi o text, že o založení jeho strany četl (tato otázka se však nijak netýkala žalovaným vytýkaných rozporů či nesrovnalostí), žádné jiné námitky neměl. Přestože zřejmě nelze tvrdit, že v průběhu pohovorů dochází vždy k bezchybné komunikaci mezi žadatelem a posuzovatelem žádosti, což může být přisuzováno i sociokulturním odlišnostem, vzdělání, prožitým traumatům apod., pokud byl žadateli poskytnut dostatečný prostor k vyjádření (a to i v průběhu celého řízení) a bylo mu umožněno vznést námitky k zápisu jednotlivých otázek a odpovědí v protokolu, netrpí takový postup vadami řízení, pro které by mělo být rozhodnutí žalovaného shledáno nezákonným.
56. K námitce týkající se samotného tlumočení žalobcovy výpovědi je třeba uvést, že obdobnou námitkou se zabýval již i Nejvyšší správní soud např. v rozsudku ze dne 27. 1. 2009, sp. zn. 2 Azs 91/2008, ve kterém mimo jiné uvedl, že „podle názoru zdejšího soudu nemůže v řízení o žalobě a následně v řízení o kasační stížnosti stěžovatel účinně zpochybnit kvalitu tlumočení pohovorů v řízení o udělení mezinárodní ochrany za situace, kdy byl pohovor veden v jazyce, jež si sám zvolil, svým podpisem potvrdil, že souhlasí s obsahem protokolu z tohoto pohovoru, a kdy ani při napadení správního rozhodnutí založeného na těchto pohovorech neuváděl a neuvádí (...) konkrétní body, které byly přetlumočeny chybně“. To byl v zásadě i případ žalobce. Pohovor v rámci řízení o udělení mezinárodní ochrany s ním byl na jeho žádost veden v jazyce paňdžábském za přítomnosti kvalifikovaného tlumočnicka, přímo proti osobě tlumočnicka námitku nevzněl a protokol o pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany vlastnoručně podepsal po zaznamenání jediné jeho výhrady. Zástupkyně žalobkyně sice v závěru pohovoru vznesla námitku, že

tlumočník netlumočil vše, co žalobce říkal, avšak k tomu uvedla pouze jednu konkrétní situaci, a to, že když žalobce uvedl, že jeho politické strana byla registrovaná v roce 1994, tak že pracovník OAMP uvedl, že si to nemůže pamatovat, když to bylo před jeho narozením. V podstatě tak výhrady směřovala (a to i následně v žalobě) proti vedení pohovoru samotným pracovníkem OAMP. Nutno zopakovat, že žalobci byl celý protokol znovu přetlumočen, žalobce s jeho obsahem souhlasil (s doplněním toho, že o založení jeho politické strany četl) a protokol pak stvrdil svým podpisem. Proto ani tato námitka není pro závěr o nevěrohodnosti výpovědi žalobce relevantní.

57. Žalobce rovněž připomněl, že jeho zástupkyně podala na jednání úředníka provádějícího pohovor stížnost, a namítl, že tato stížnost nebyla při seznámení se s podklady před vydáním rozhodnutí součástí podkladů pro vydání rozhodnutí, a proto že neproběhlo seznámení s kompletním spisovým materiálem.
58. Při jednání soudu bylo dotazem u zástupkyně žalobce ověřeno, že předmětnou stížnost zaslala k Ministerstvu vnitra a že nebyla dosud vyřízena. Pověřený pracovník žalovaného uvedl, že o stížnosti žádné informace nemá. Jestliže tedy dosud nebylo se stížností nijak naloženo, nemohla se ve správním spise ani objevit žádná další listina, se kterou by měl být žalobce seznamován. Nelze tedy v tomto směru hovořit o tom, že by neproběhlo seznámení s kompletním spisovým materiálem, když se samotnou svou stížností být seznamován nemusí, neboť jde o podání, které sám žalobce, resp. jeho zástupkyně, vyhotovila.
59. Ani krajský soud nepovažuje v daném případě za nezbytné, že by muselo být před vydáním rozhodnutí ve věci vyčkáno na vyřízení stížnosti žalobce, neboť proti příslušnému pracovníkovi nebyla vznesena námitka podjatosti. Ostatně ani v takovém případě není nutností vyčkat na vyřízení takové námitky, správnímu orgánu pak ovšem hrozí riziko, že pokud bude následně shledána námitka důvodnou, že to může mít vliv na zákonnost předtím vydaného rozhodnutí.
60. V této souvislosti je také nutno připomenout, jak je již shora podrobně popsáno, že žalobce svoji výpověď uvedenou při pohovoru doplnil svým písemným vyjádřením zaslaným správnímu orgánu dne 28. 11. 2019, v němž znovu popsal všechny skutečnosti, které považoval za významné a o kterých hovořil při sporovaném pohovoru. Stres a případné zkreslení či nepřesnosti při okamžitém tlumočení při tomto písemném vyjádření bezpochyby odpadají. Žalobce přitom všechna svá zásadní sdělení zopakoval ve svém písemném vyjádření stejně jako při pohovoru, a ta také (jak je rovněž shora podrobně uvedeno) krajský soud současně hodnotil a porovnával s výpovědí při pohovoru. I pokud by se tedy pracovník žalovaného, který vedl pohovor, choval k žalobci neuctivě a přezíravě, což je samozřejmě nežádoucí, na protokolaci samotnou to namítaný vliv nemělo, neboť žalobce všechny vyličené skutečnosti uvedl v zásadě stejně i ve svém následném písemném vyjádření.
61. Žalobce dále namítal i to, že z napadeného rozhodnutí není zřejmé, jak žalovaný posoudil shromážděné informace, když je z nich patrné, že potvrzují jeho výpověď, neboť dokládají pronásledování sikhů v Indii, a to včetně mučení, a dále poukázal na další zprávy o Indii a situaci sikhů.
62. Krajský soud nesdílí názor žalobce, že je ze zpráv žalovaným shromážděných ve správním spise patrné, že by potvrzovaly výpověď žalobce v kontextu jeho příběhu. Žalovaný na straně 9 napadeného rozhodnutí citoval ze shromážděných zpráv, a to mimo

jiné, že v Indii nedochází obecně k pronásledování ani diskriminaci či jinému postihování příznivců legálních politických stran, jakou je i Shiromani Akali Dal – Amritsar, ani náboženské menšiny sikhů, a z rozhodnutí je zřejmé, že právě na základě těchto zpráv a zejména hodnocení výpovědí a písemného vyjádření žalobce posuzoval jeho žádost.

63. Žalobce naproti tomu poukazoval zejména na ty části zpráv, v nich že se uvádí, že „nedostatky v oblasti lidských práv přetrvávají, zejména pak porušování lidských práv včetně případů mučení ze strany policie a bezpečnostních složek zvláště v severovýchodních částech Indie a Kašmíru ... indické menšiny ... sice disponují rovnocenným postavením před zákonem, v praxi však násilí a diskriminace spojené s kastovní a náboženskou příslušností přetrvávají“. Jak však vyplývá ze zmíněné zprávy, k porušování lidských práv dochází v jiné části Indie (severovýchod a Kašmír), odkud žalobce nepochází, neboť Paňdžáb leží na severozápadě Indie). Pokud jde o násilí a diskriminaci indických menšin, z celého textu zmíněné informace vyplývá, že hovoří o muslimech, nejnižších kastách a nejnižší postavených kmenech, což však není případ žalobce.
64. Dále žalobce poukazoval na informaci uvedenou ve zprávě Indie, Informace OAMP - Sikhové v Paňdžábu, že se „vyskytují zákroky ozbrojených složek proti politické frakci Shiromani Akali Dal - Amritsar, pro kterou žalobce pracoval, a že se vyskytují případy dočasného zadržení aktivistů ... že představitel této frakce S. S. M. bývá opakovaně vyšetřován a řadoví členové jsou násilím ohroženi při násilné eskalaci jednotlivých happeningů a volebních akcí ze strany příslušníků další frakce SAD nebo ozbrojenými složkami ... k násilným střetům včetně zabíjení a vražd začalo rovněž docházet v souvislosti s volbami do státního legislativního shromáždění v roce 2017“.
65. I tuto zprávu je však třeba interpretovat v celém jejím kontextu a zejména ve vztahu k žalobcem prezentovanému azylovému příběhu. Předně žalobce netvrdil, že proti němu zakročily ozbrojené složky, ani že by byl zadržen, za útočníky označoval členy stran Kongres a BJP. Pokud jde o čelního představitele Shiromani Akali Dal - Amritsar, ten je sice opakovaně vyšetřován, avšak rovněž je ve stejné zprávě uvedeno, že má možnost se hájit právní cestou, v čemž je dlouhodobě úspěšný. Řadoví členové této strany jsou násilím ohroženi při eskalaci jednotlivých akcí, k těmto střetům došlo v návaznosti na volby v roce 2017, přičemž se jedná o malé incidenty související s boji o moc a ekonomické postavení na lokální úrovni. Z uvedené zprávy je tak zřejmé, že události, k nimž dochází v souvislosti s jednotlivými akcemi, jsou spíše jednorázové a mohou vést k určitému momentálnímu napětí a násilí, ale ne k soustavnému pronásledování sikhů, resp. členů sikhské strany Shiromani Akali Dal - Amritsar v Paňdžábu. Dále je také uvedeno, že v minulých letech došlo k několika zatčením (v řádu jednotek) mladých sikhů podezřelých z radikalizace a nebo ze spolupráce s pákistánskými tajnými službami. To však také není případ žalobce.
66. I další žalobcem v žalobě zmiňované zprávy, které mají dle jeho názoru dokládat pronásledování sikhů v Indii, obsahují obecné informace o přetrvávajících problémech mezi hinduisty a sikhy (což ostatně vyplývá i ze žalovaným shromážděných zpráv) a hovoří o jednotlivých incidentech. O tom, že by nyní docházelo k systematickému pronásledování a diskriminaci sikhů v Paňdžábu (ale ani v Indii), však nesvědčí.
67. Krajský soud tedy shrnuje, že žalovaným shromážděné podklady shledal v daném případě pro zjištění skutkového stavu za dostatečné a relevantní, neboť jsou aktuální,

důvěryhodné (ověřené z různých zdrojů), transparentní a dohledatelné. Jestliže žalobce svou obavu vážné újmy vztahoval k rozporování presumpce Indie jako bezpečné země původu ve vztahu ke své osobě, byl ve smyslu § 16 odst. 2 zákona o azylu povinen svá tvrzení prokázat. To ale neučinil, když jeho sdělení týkající se jeho azylového příběhu obsahují zjevné a zásadní rozpory a nesrovnalosti, a pokud jde o nedostatky v oblasti lidských práv a problémy indických menšin (zejména sikhů) v Indii a Paňdžábu, na které poukazoval, neměly s jeho případem žádnou přímou souvislost.

68. Krajský soud se tak na základě výše uvedeného ztotožnil se závěrem žalovaného, že vzhledem ke všemu shora uvedenému žalobce neprokázal, že právě v jeho případě nelze Indii (a Paňdžáb) za bezpečnou zemi považovat, a byl proto správný závěr vyhodnotit jeho žádost o azyl jako zjevně nedůvodnou a jako takovou ji zamítnout.
69. Pro úplnost lze dodat, že žalobcem při jednání soudu navržený důkaz, tj. předložený internetový článek, v němž se uvádí, že Naib Singh Kohar kandidoval za koalici SAD a BJP ve volbách 2018, což má znamenat, že je vnímán jako představitel obou těchto stran stejně jako v minulosti jeho otec, nebylo třeba provádět, neboť by to pro posouzení věci vzhledem ke shora uvedenému bylo již nadbytečné.
70. Krajský soud uzavírá, že žalovaný vzhledem ke všemu, co vyšlo během řízení najevo, posoudil žádost žalobce zákonným způsobem a v rozsahu, který stanovuje ustanovení § 16 odst. 2 zákona o azylu. K dané věci si na základě toho, co přímo vyplynulo ze sdělení žalobce, obstaral dostačující podklady pro to, aby mohl jeho žádost vyhodnotit jako zjevně nedůvodnou, přičemž dostatečně odůvodnil, proč žalobce neprokázal, že by v jeho případě nebylo možno Indii za bezpečnou zemi považovat. Krajský soud neshledal namítanou nezákonnost či nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, neboť žalovaný srozumitelně a dostatečně odůvodnil i podložil svůj závěr o tom, že v daném případě byly naplněny podmínky ustanovení § 16 odst. 2 zákona o azylu pro zamítnutí žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodné.

VII. Závěr a náklady řízení

71. S ohledem na shora uvedené krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl v souladu s ustanovením § 78 odst. 7 s. ř. s.
72. Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Pověřený pracovník žalovaného při jednání prohlásil, že žádné náklady řízení neuplatňuje.

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.).

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, který o ní také rozhoduje.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Hradec Králové 2. července 2021

Mgr. Helena Konečná v. r.
samosoudkyně